Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ὁ Κοζάρετς στὴ Δάζνατσα).

Ζηλεμμένη μου,

Γιατί μὲ βασανίζεις;... Ἔννοιωσες ἀπὸ μέρες τώρα ἀρκετές, τὸ βαθὺ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς μου ποὺ τρέμουν τὰ χείλη μου νὰ τὸ ξεστομίσουν, διστάζει φοβισμένα ἡ πέννα μου νὰ στὸ γράψη καὶ μόλις-μόλις τολμοῦν τὰ μάτια μου νὰ σοῦ τὸ ξεσκεπάσουν...

Διάβαζες κάποτε, ξαπλωμένη μὲ νωχέλεια στὸ μαλακό σου ντιβανάκι... Καὶ τὸ χυτό σου κορμὶ τῶνννοιωθα ν' ἀνατριχιάζη ἀπ' τὸν ἴδιο δυνατὸ καὶ μεθυστικὸ πόθο, ἀπ' τὸν ὁποῖο ἀνατρίχιαζε καὶ τὸ δικό μου. Διάβαζες... Καὶ τὸ μυαλό σου — ἡ κρυφή σου σκέψη — μὲ χάϊδευε μυστικά, καθισμένον ἀντίκρυ σου, κι' ἔννοιωθα ὥς τῆς ψυχῆς μου τὰ τρίσβαθα τὸ μυστικὸ αὐτὸ χάϊδεμμα τῆς σκέψεώς σου...

Πάλαψα μὲ τὸν πειρασμὸ ὅσο μποροῦσα... Δάγκασα τὰ χείλη μου καὶ τὰ χάραξα αἱματηρά, σὲ σημεῖο ποὺ μὲ πόνεσαν... Ἔρριξα μὲ κόπο ἀλλοῦ τὴ ματιά μου, μὰ τὴν τραβοῦσε ξανὰ ἄθελά της ἐπάνω σου ὁ μαγνήτης τοῦ θεϊκοῦ, τοῦ οὐράνιου κορμιοῦ σου... Τί νἄκανα;...

Σηκώθηκα, ὑπνωτισμένος ἀπ' τοῦ χυτοῦ κορμιοῦ σου τὴ γοητεία, καὶ στάθηκα ὀρθὸς στὸ πλάϊ σου... Σὲ κύτταζα... Ἡ ματιά μου σοῦ χαμογελοῦσε ἀθῶα, μὰ ἡ ψυχή μου σὲ ποθοῦσε καὶ λαχταροῦσε τὸ θερμὸ φιλί σου... Ἔσκυψα μὲ κόπο, μὲ προσπάθεια ἀφάνταστη, κοντὰ στὸ σαράξενα ἐκφραστικὸ κ' ἐλκυστικό σου πρόσωπο!... Καὶ σοῦδωσα ἕνα δειλὸ φιλάκι: Τὸ πρῶτο!...

Φουρτούνιασε τὸ εἶναι μου ἀπ' τὴν ἀνάλαφρη ἐκείνη ἐπαφὴ τῶν χειλιῶν μας, χλώμασε τὸ πρόσωπό μου, κόμπιασε ἡ λαλιά μου, καὶ σαστισμένος ἔρριξα ἐπάνω σου τὴν τρομαγμένη μου ματιά... Μὰ ἐσύ;...

Ἔκρυψες τοῦ προσώπου σου τὴν ταραχὴ μὲ τὸ βιβλίο ποὺ δῆθεν διάβαζες, μὰ τὸ ἀφύλαχτο κορμί σου τὸ χάϊδεψα ἐλεύθερα μὲ τὴ ματιά μου καὶ τσάκωσα σ' αὐτό, τσάκωσα στὸν κυματισμό του καὶ τὴ δική σου κρυφὴ ταραχή...

Ναί... Πρόδωσε τὸ τρομαντὸ στῆθος σου, μὲ τὸ συχνό, τὸ γρήγορο καὶ βίαιο κυμάτισμά του, τῆς ψυχῆς σου τὴν ἀπότομη ἐπανάστασι... Εἶδε ἡ διψασμένη γιὰ σένα ματιά μου τὸ ἡδονικό σου ἀνατρίχιασμα, τὸ ἄτακτο καρδιοχτύπι σου καὶ τὴν ἀπότομη ἀναστάτωσι τοῦ εἶναι σου, καὶ μέθυσα ἀπὸ εὐτυχία...

Ὤ, ναί, ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ δὲν ζῶ παρὰ μονάχα μὲ τὴ σκέψι σου... Ξέρω πὼς ἔχω ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα... Ξέρω πὼς ἀνήκεις σ' ἄλλον καὶ ξέρω πὼς ἀνήκω σ' ἄλλην... Μὰ ἡ ψυχές μας εἶνε καὶ πρέπει νἆναι ἐλεύθερες, γιὰ νὰ μποροῦν, ἐλεύθερες ἐπίσης, ν' ἀνήκουν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη...

Εἶνε βαρειὰ ἡ μοῖρα μας, ἀγαπημένη μου. Χίλιες-δυὸ ἔννοιες φουσκώνουν τὶς καρδιές μας, κ' ἡ Τύχη μᾶς στάθηκε σὰν ἄστοργη μητρυιά... Μᾶς τριγυρίζουν ἕνα σωρὸ ὑποχρεώσεις, εἴμαστε δεμένοι μὲ βαρειὲς ἁλυσσίδες, ὡρκίστηκα σὲ μιὰ ἄλλη πὼς θὰ τῆς εἶμαι ἀφοσιωμένος, ἐνῶ συγχρόνως κ' ἐσὺ ὡρκίστηκες σ' ἕναν ἄλλον πὼς θὰ τοῦ εἶσαι ἀφοσιωμένη...

Γιατί ἡ μοῖρα παίζει ἄσπλαχνα στὰ νύχια της τὶς ἔρημες καρδιές μας;... Γιατί νὰ μὴ νοιώσουμε νωρίτερα πὼς εἴμαστε πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὴν ἄλλη;... Γιατί ν' ἀφήσω νὰ ξεγλυστρήση ἀπ' τὰ χέρια μου ἡ ἐκλεκτή, ἡ ξεχωριστὴ καὶ λατρευτή μου ὕπαρξί σου, γλυκειά μου ἀγάπη; Αὐτὸ εἶνε μυστικὸ ἰδικό μου!... Καὶ θὰ τὸ μάθης κομμιὰ μέρα, ἂν θελήσεις!...

Θὰ προσπαθήσω ὥς τότε νὰ ξεχάσω... Θὰ δυναμώσω τὴν ψυχή μου, πίνοντας τὸ βοτάνι τῆς λησμονιᾶς καὶ τῆς σιωπῆς... Θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ σὲ θέλω, κ' ὅταν σὲ θέλω ἀκόμη... Θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ σὲ λαχταρῶ, ἀτίμητη, ἀνοιχτόκαρδη κ' ὑπομονετικὴ ἀγάτη μου, κ' ὅταν σὲ λαχταρῶ ἀκόμη ὥς τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς μου...

Θὰ καταφέρω νὰ σὲ ξεχάσω;...

Μόνος μου, ἀδύνατον!... Βοήθησέ με ὅμως, ἂν μπορεῖς κ' ἂν θέλεις, καὶ τότε ἴσως κάτι καταφέρουμε... Ἴσως τότε μποροῦμε νὰ πνίξουμε τὴ φριχτὴ αὐτή, μὰ καὶ τόσο οὐράνια κ' ἡδονικὴ φλόγα ποὺ βρίσκει περισσότερο ὅσο περνοῦν οἱ μέρες...

Νοιώθω πὼς ἡ ζωή μου θὰ σωριαστῆ σὲ στάχτη, ἂν μείνω μόνος ν' ἀγαπῶ, μόνος νὰ λαχταρῶ καὶ μόνος νὰ μαντεύω...

Πῶς σ' ἀγάπησα, γλυκό μου κορίτσι, δὲν κάνει νὰ στὸ πῶ... Θὰ ἦταν μάταιος ὁ κόπος μου, κ' ἄδικα θὰ πήγαιναν τὰ λόγια μου... Μήπως ρωτοῦν τὸν βράχο γιατί αὐτός, ὁ τόσο σκληρὸς καὶ δυνατός, σκάφτηκε μὲ τέτοια δύναμι καὶ τόσο βαθειὰ ἀπ' τὸν ἀπαλὸ κ' ἀδύναμο ἀφρὸ τῶν κυμάτων;... Μήπως ρωτοῦν τὸ μαρμάρινο κ' ἀνθεκτικὸ σὰν ἀτσάλι ἀγκωνάρι τοῦ πηγαδιοῦ, γιατὶ χαράχτηκε τόσο βαθειὰ ἀπ' τὸ καθημερινὸ ἀπαλὸ χάϊδι τοῦ σχοινιοῦ;...

Ἔτσι κ' ἐσὺ μὴ μὲ ρωτᾶς... Μὰ κ' ἐγὼ πάλι, ἂν τὸ θελήσεις κομμιὰ μέρα, θ' ἀφήσω ἀδέσμευτη κ' ἐλεύθερη τὴν καρδιά μου νὰ ξεσκεπάση τὸ μυστικό της, μπρὸς στὰ σκοτεινὰ καὶ γεμάτα ἀπ' τὸ μυστήριο τῆς ἀλλόκοτης ὑπάρξεώς σου μάτια σου...

Ὥς τότε ὅμως θὰ σφιχτοκλείσω τὸ στόμα μου... Θὰ ρίξω πέπλο πυκνὸ στοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς μου... Μόνος θὰ κλείνω μέσα μου τὸ σαράκι τῆς κρυφῆς κ' ἔνοχης, μπρὸς στὸν ψεύτη καὶ ὑποκριτὴ κόσμο, ἀγάπης μου...

Καὶ μόνον ἀπ' τῶν ματιῶν μου τὴ δίψα καὶ τὴ λαχτάρα γιὰ σένα, θὰ νοιώθης τοὺς κρυφοὺς καϋμούς μου...

Καταριέμαι, μέρα καὶ νύχτα, ἀπ' τῆς ψυχῆς μου τὰ βάθη, αὐτὴ τὴν τυραννικὴ καὶ δίχως ἐλπίδα ἀγάπη... Ποθῶ μὲ ὅλη μου τὴ δύναμι νὰ σκέπαζαν τὶς κόρες τῶν ματιῶν μου οἱ πέπλοι τῶν βλεφάρων μου, γιὰ νὰ μὴν προβάλλη ἀπὸ κεῖ ἡ λατρεία μου γιὰ τὴν ψυχή σου κ' ὁ πόθος μου γιὰ τὸ λυγερό, θαμπόχρωμο καὶ προκλητικὸ κορμί σου...

Εἶνε τὰ γεμάτα ἀπ' τὴν ὕπαρξί σου μάτια μου, ὁ μοναχὸς προδότης τῆς λαχτάρας μου γιὰ σένα...

Σκέψου...

Σκέψου καὶ θὰ νοιώσης πὼς μπορεῖς νὰ μοῦ δώσης λίγη ἀπ' τὴν ψυχή σου... Ἀνήκεις σ' ἄλλον, εἶν' ἡ ἀλήθεια... Μὰ εἶσαι ἀφάνταστα ἀνώτερη ἀπὸ κεῖνον... Σ' ἔρριξαν στὴν ἀγκαλιά του ἡ μύριες ὅσες κακοτυχίες, πίκρες κ' ἀπογοητεύσεις τῆς καθημερινῆς στενόχωρης ζωῆς σου... Ναί... εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό...

Δῶσε του τὸ κορμί σου καὶ χάρισέ μου τὴ σκέψι σου καὶ τὴν ψυχή σου, λατρευτή μου λυγερόκορμη μικροῦλα...

Τοῦ φτάνει τὸ κορμί σου... Εἶνε πολὺ κι' αὐτὸ γιὰ κεῖνον... Εἶνε ἀπαλὴ σὰν χνοῦδι καὶ σὰν πούπουλο ἡ σάρκα σου... Ὅσοι βρεθοῦν κοντά σου, νοιώθουν τὸ ἄρωμα τοῦ θυμαριοῦ τὸ ἀγνὸ κ' ἐκνευριστικὸ γιὰ τὶς αἰσθήσεις τους, νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ ἴσιο, τὸ ὑπέροχο κ' εὐλύγιστο κορμί σου... Τὸ ἀσυνήθιστο μεταλλικό σου γέλιο τοὺς μαγεύει καὶ ἡ λοξὲς τσαχπίνικες ματιές σου τοὺς ταρτζοῦν ἄθελά τους... Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη, ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου... Ἂν θέλεις, πίστεψέ με... Ἂν ἀμφιβάλλεις, ρώτησέ με, καὶ τότε...

Τότε θ' ἀφήσω ἐλεύθερη τὴν ψυχή μου νὰ γιγαντώση μέσα της ἡ παράξενη, ἡ ἔνοχη ἀγάπη μου γιὰ σένα... Τότε, κρυφὰ ἀπ' τὰ μάτια τῆς ὑποκρίτριας, τῆς χειρότερης ἀπὸ μᾶς καὶ ψεύτρας κοινωνίας, κρυφὰ ἀπ' τὴν κακογλωσσιὰ τοῦ κόσμου, θ' ἀφήσουμε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς μας νὰ χτυποῦν μὲ τὸν ἴδιο βίαιο ρυθμό καὶ μὲ τὴν ἴδια ἄφθαστη καὶ μυστικὴ ἀπ' ὅλους ἀγάτη μας...

Τότε θὰ νοιώσουμε ἴσαμε τὸ τελευταῖο νεῦρο τοῦ Ἐγώ μας τὸν ὑπέρτατο κλονισμὸ τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, καὶ τὸ ζεστὸ ἀπ' τὸν πόθο τῆς μυστικῆς χαρᾶς κ' εὐτυχίας αἷμα μας θὰ φλογίση ἔντονα καὶ τὴν πιὸ μακρυνὴ ἀκόμα φλέβα τῶν ἀνατριχιασμένων μας ὑπάρξεων...

Χάρισε στὸ σύζυγό σου, μικροῦλα μου, ἂν θέλεις, τὴν ὕλη, τὸ σῶμα σου, καὶ φύλαξε δική μου τὴν ψυχή σου...

Τὴν ἁγνή σου, τὴ θεία ψυχή...

Τί ἄλλο μπορῶ νὰ ποθήσω ἀπὸ αὐτό, τί ἄλλο μπορῶ νὰ ζητήσω ἀπ' τὸν Θεό;

Τὴν ψυχή σου, μονάχα αὐτή, τὴν ψυχή σου ποθεῖ μείνει λευκὴ κ' ἀμόλυντη ἀπ' τὶς θωπεῖες τοῦ συζύγου σου...

Ναί, ἡ ψυχή σου εἶνε δική μου...

Καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ θεϊκὸ αὐτὸ δῶρο...

Σ' εὐγνωμονῶ, ὑπέροχε ἄγγελε τῆς ζωῆς μου!...

Μὲ πολλὰ φιλιά, ΚΟΖΑΡΕΤΣ

θοῦσαν μὲ περιέργεια τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ σκηνή.

Ἐπὶ τέλους ἐπενέβη ἕνας χωροφύλακας, ὁ ὁποῖος ὡδήγησε τοὺς δυὸ νέους στὴ Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας. Ἐκεῖ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πὼλ βεβαίωσε μὲ ὅρκο τὸν ἀστυνόμο, ὅτι ὁ Πὼλ ἦταν ἀδελφός του κ' ὅτι εἶχε καθεῖ χρόνια ὁλόκληρα ἀπ' τὸ σπίτι τους. Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Πὼλ ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῆ ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος θὰ εἶχε δίκηο, μολονότι ὁ ἴδιος δὲν θυμόταν τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά!...

Ὅταν ὁ Πὼλ Βεντοὺ γύρισε στὸν τόπο του, δὲν γνώριζε πειὰ κανένα ἀπ' τοὺς δικούς του, οὔτε θυμόταν τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο εἶχε γεννηθεῖ. Κι' οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς του ἄρχισαν στὸ τέλος νὰ ἀμφιβάλλουν ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν πραγματικὰ ὁ γυιός τους!... Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ὁ Πὼλ συνήθισε στὴ νέα του ζωὴ κι' ἀγάπησε τὴν οἰκογένειά του ὅπως καὶ πρῶτα.

Ὅλ' αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε γεμάτη ἀπὸ μυστήρια κι' αἰνίγματα. Καὶ τὸ μυαλό του — ἀλλοίμονο! — εἶνε μιὰ μηχανὴ τόσο λεπτὴ κι' εὐαίσθητη, τόσο εὐκολοχάλαστη!...